

Om vinprovning

Vi Munsänkare är vana vid att prova viner. Våra möten avslutas med vinprovning och när vi träffas hos varandra provar vi gärna ett nytt vin eller bjuder våra vänner på något lite extra. Roligast är det, tycker jag, att få gissa sig fram. Vad kan jag hitta i doft och smak? Vilken druva kan det vara? Varifrån kommer just det här vinet? En helt annan sak är sedan att gissa rätt. Men det är sällan viktigt. Det roliga ligger i själva gissandet, i att tävla med sig själv.

Jag har funderat på det där med hur mycket man, dvs jag i det här fallet, kommer ihåg efter en vinprovning. Minns jag senare hur de olika vinerna smakade? Hur lång tid tar det innan jag har glömt det mesta? Vilka viner blir, om de blir, kvar i minnet? Om jag inte gör anteckningar, förstås. Och det gör jag ju.

Jag har vänner, några, som med säkerhet kan säga: "det vinet drack jag år xxx, det är en årgång xxx, och producenten är den och den. Det här säger de efter att i blindprovning ha tagit en minimal slurk av vinet. Obegripligt? Kanske inte. Då är det nog frågan om ett särdeles gott vin.

Och jag då? Vad kommer jag ihåg? Utan anteckningar, alltså. Nåja, om jag har smakat på ett vin MÅNGA gånger så måste det nu fastna något i skallen. Men det finns också andra saker som gör att jag kommer ihåg. En överraskning till exempel.

En vinprovning kommer jag ihåg speciellt bra just för att den inte alls var sådan som jag hade väntat mig.

Peter och jag var på bilresa i Europa. På väg över Alperna hade vi bokat in oss på en vingård i Trento i Norra Italien. I beskrivningen på nätet kunde vi läsa att det var möjligt att beställa en vinprovning i samband med övernattningen. Naturligtvis gjorde vi det. Vi föreställde oss vinbonden i vinkällaren och oss själva smakande och positivt nickande efter varje nytt vin som hölldes upp framför oss.

Det första vi gjorde när vi kom fram var att fråga vilken tid vinprovningen skulle äga rum. "Passar det kanske nu genast?" undrade vinbondens hustru. Nåja, vi skulle vilja se lite av staden Trento också, sade vi och tänkte på den smala vägen som ledde till gården och som man nog måste vara helnykter för att klara av. "Äsch", sade bondhustrun "till Trento kan ni köra sedan." Så här är det i Italien, tänkte vi. Vi hade en snabb överläggning och beslöt oss för att stanna på gården och ta vinprovningen med detsamma. "Vill ni ha den på ert rum?" undrade vinbondens hustru. Vi såg antagligen ut som frågetecken, men sade att det passade nog bra. "Får det vara lite skinka och korv och ost också", undrade hon. Absolut!

Tio minuter senare satt vi på vår balkong med husets Gewurztraminer och en bricka med all världens läckerheter framför oss. Vinet smakade underbart och utsikten över gårdens vinodlingar var inte av denna världen.

Och kommer jag ihåg det här vinet då? Det gör jag. Vinet, men också allting omkring det.

Jag vet hur Gewurztraminer från Trento doftar och smakar. Jag vet hur Gewurztraminer-druvorna i Trento ser ut när de håller på att mogna. Och jag kommer ihåg hur det ser ut när skymningen lägger sig i dalen där de växer.

Just det här minnesvärda vinet finns inte att köpa på Alko, bara i staden Trentos lokala vinbutik. Det blev en engångsföreteelse för oss.

För ner till staden hann vi aldrig...

Trento, Trentino-Alto Adige, oktober 2015